

A gázbontók ügye

Szeged lakosságát élénken foglalkoztatja a gázszolgáltatás helyzete. Budapestet is beleértve hazánkban sehol sem gyarapodott ilyen rohamosan a fogyasztók száma, s nincs olyan tömeges igény az olcsó energia iránt, mint éppen itt. Ezért válik minden gázzal kapcsolatos probléma számunkra közüggé. Így a gázbontóké is.

Lapunkban jó néhányszor foglalkoztunk a gázszolgáltatáshoz fontos újabb gázbontók építésével: ősszel arról adtunk hírt, hogy a berendezések 1967 végén már a gázellátást segítik. Sajnos, nem így történt. Előbb a Szegedi Építőipari Vállalat kérésére górdított akadályokat, majd a DÉGÁZ csúszott a munkával.

De mi is van az ügygel?

Lapunkban december közepén bíráltuk az építőipari vállalatot. Eredményeként a vállalat gyors ütemben munkához látott és december 23-án — ha 'deiglenes megoldásokkal is — átadta a szükséges épületrészt. A gáznál azonban nem sietett: a vezérlő helyiségek berendezéseit csak január 11-én kezdték szerelni. Tény, hogy ezt megfelelő előkészületekkel már tíz nappal előbb megtehették volna. Az illetékesek bevallása szerint sincs elmaradás, ha kellő átszervezéseket, átcsoportosításokat vezetnek.

A DÉGÁZ tehát nem tartotta be a gázbontók üzembe helyezésének határidejét. December 31-ig nem hogy hat, de egyetlen új berendezés sem működött. Nem vitás, hiányuk negatívumokkal jár az ellátásban.

A gáznál főmérnöke szerint a szegedi háztartások, üzemek naponta 70—80 ezer köbméter gázt fogyasztanak. A gáznál szükség esetén ezt a mennyiséget 90 ezer köbméterre növelheti. Nagyobb tartaléka — tartalék berendezései — nincsenek. Az új gázbontók pontosan a biztonságot hivatottak szolgálni, megfelelő tartalék készülékek nélkül a műszaki hibák kelleitlen zavarokat okozhatnak, amire már jónéhányszor volt példa. A most termelő berendezések körülbelül hét éve dolgoznak, megéregettek. A tervek szerint az idei fűtési időnyre már leállították volna ezeket, de az új gázbontók késése miatt erre nem került sor.

A DÉGÁZ mai feladatait össze sem lehet hasonlítani a régebbi Szegedi Gázművel. A város kis szolgáltató üzeméből szinte egyik hónapról a másikra három megye területén dolgozó nagyvállalat lett. A szegediekén kívül a kecskeméti, a bajai, békéscsabai fogyasztók gondjaival; a hálózatfejlesztéssel, korszerűsítésekkel is meg kell birkóznia. A tennivalókkal viszont nem áll arányban a DÉGÁZ jelenlegi körülménye; jóval több szerelőre, szerszámmra, járműre van szükség. Ezzel együtt: egy kicsivel szerencsésebb munkaszervezésre — beosztásra is.

Matkó István

EZREK EGYÉRT

Az asztalosrészt dolgozó már tudják, hogy miről van szó, mégis feszült, érdeklődő arccal figyelik az előadót. Igen, most különös eset van napirenden. Dr. Rucz főorvos, a békéscsabai vérérdő állomás igazgatója beszél hozzájuk.

Lopva figyelem id. Aradszki András arcát. Mélyen ülő szemében csupa aggodalom: „Vegyék el az összes véretem, vegyék ki a szívemet, csak mentse meg a fiamat...”

A rövid, de mély gondolatokat ébresztő tájékoztató befejeződik. Az asztalosok szocialista brigádjának egyik tagja halkan társaihoz szól: — Rajtunk nem múlhat!

S a másik szemében ott csillog a néma felelet: „Adunk vért, amennyi csak kell!”

Csak műtét segíthet

Bent ülünk Hrabovszki Pálnak, a Békéscsabai Faipari Ktsz. párttitkárának szobájában, szemben ifj. Aradszki Andrásal, a szövetséges huszonöt éves mérnökével. Sovány, sápadt arcú fiatalember. Mondatjai közben meg-megáll, pihen egy kisse, s úgy folytatja:

— Másfél éve végeztem Sopronban, az egyetemen. A szövetséget ösztöndíjasa voltam. Apám asztalos, s a gimnáziumi nyári szünetekben sokat dolgoztam mellette, s kerestem is. Megszerettem a szakmát. Ezért küldtek el a vezetők tanulni. Sopronban,

a negyedik évfolyamig, még futballbíró is voltam. Kiszámítottam, egy-egy jobb meccsen 18—20 kilométert is futottam a kétszer negyvenöt perces alatt. De mire öt-öt éves lettem, mintha kicserepült volna a szívemet. Azóta napról napra gyengülök, szédülök. Elvesztettem a biztonságérzetemet. Ma már kétszáz métert sem tudok egyfolytában gyalogolni.

A fiatal mérnök szünetet tart, s vértelen homlokán az emlékezés redői gyülekeznek.

Elküldtek Budapestre a 4-es Számú Szív- és Érsebészeti Klinikára, ott állapították meg állandó és egyre fokozódó gyengeségem okát: a szívbillentyű elmeszesedést. Azt mondták, ezt nem lehet gyógyszereléssel, sem egyszerű műtétrel rendbehozni, a szívbillentyűt ki kell cserélni. Ez 1965 elején történt. De akkor még nem volt az országban olyan műbillentyű, amit beoperálhattak volna az elmeszesedett helyett. Mit tehettem? Felerősítettek, s én visszamentem tanulni.

Óriási akaratral tettem le utolsó vizsgáit, szereztem meg a diplomáját. Az egyetem után visszajött a szövetségesbe, s bár leromlott fizikai állapotban, de nagy lelki erővel foglalta el helyét a tervezőállvány előtt.

„Nem lesz semmi baj”

Három évvel ezelőtt még hegyeket tudott mászni — három hónapja táppénzen van ifj. Aradszki András. De bejár a szövetségesbe, leül a régi asztala elé, rajzol, segít kicsit, mert otthon, ahogy mondja „megölné a télen-ség, az unalom”. Most is itt találkoztunk vele.

— Hogyan jutott a szegedi klinikára? — kérdezzük.

— Nyáron ismét Sopronban voltam, meglátogattam régi évfolyamtársaimat, ismerőseimet, ők említették, hogy Szegeden már csinálnak szívbillentyű átültetéseket. Hazajövet el is mentem Szegedre, s az I. számú Sebészeti Klinikán kardiológiai osztályra kerültem, ahol dr. Kovács Gábor, a klinika egyik adjunktusa kezelte. A betegek biztattak:

— Rendbe hozzák itt magát fiatalember, ne féljen, nem lesz semmi baj.

Valaki megjegyezte: — Egy ilyen szívnyitáshoz rengeteg vér kell. Sok-sok ember vére, akik megértik a maga baját.

— Talán a szövetségesiek segítenének — mondtam fél-szeget. — S itthon ezt meg-

említettem Sindár János KISZ-titkárnak, aki már értesült dr. Bácskai körzeti orvostól, hogy rövidesen szív-műtétre visznek, s nagyon jó lenne, ha a szükséges vér megszerzésében közreműködne az üzem társadalmi szervezetei.

— Sok beteget láttam Szegeden, műtét előtt és után is. Volt, aki már másnap beszélt, egy hét múlva járkált. Szintén a szívbillentyűt cserélték nála. Emlékszem egy másik, idősebb férfire, aki a műtétet követő egy hónap után már mindent csinált, még cigarettázott is, bár ezt nem lett volna szabad. Még Jugoszláviából is voltak ott betegek.

Szavai ismét elmehezülnek, s kis szünet után így fejezi be:

— Január vége felé várom a „behívót”. Már szívesen ott lennék a műtőasztalon, bíznom benne, hogy sikerül a műtét.

Kölcsönös bizalommal

És mit mond az esetről dr. Gál György adjunktus, a vérérdő állomás szegedi vezetője, aki az I-es számú Sebészeti Klinikán kereszünk fel?

— Tíz-tizenkét liter vér kell a műtethez. Ez esetleg ezrek segítségét teszi szükségessé, mivel az összegyűlt vérnek nemcsak a beteg vérércsoportjával, hanem a vérérdővel is egyeznie kell. Tehát sok-sok ember véréből kell kiszűrni az éppen szükséges azonos csoportú vért. A segíteni akarásban nincsenek megyehatárok: kaptunk már vért a csabai állomástól is, amely szegedi, csongrádi vagy ki tudja hová való emberek életének a megmentéséhez kellett. Kitűnő a kapcsolatunk a csabai kollégákkal, s biztosan most is segítenek.

Ez csak természetes: a faipari szövetségben tartott gyűlés után halványkék ember 21 liter vért adott, s Békéscsaba több üzemében folvik tovább a vérérdést, amellyel mások is hozzá akarnak járulni a műtét sikeréhez.

Felkerestük az ügyben dr. Petri Gábor professzort is, a klinika igazgatóját, aki a következőket mondta:

— A szívsebészet a billentyűátültetés technikáját már kidolgozta. Klinikánkon sok hasonló műtétet végeztük el sikerrel. A legfontosabb, hogy mi bizzunk a beavatkozás eredményében, a beteg pedig a műtét sikerében. Ez mindenképp megnyugtató.

Varga Dezső

Meghalt Halász György elvtárs

Január 13-án, 88 éves korában meghalt Halász György elvtárs, a felszabadulás előtti forradalmi mozgalom kiemelkedő szegedi harcosa, a Szocialista Hazáért Erdemrend tulajdonosa. A munkásmozgámba már 1904-ben bekapcsolódott, azóta volt tagja a pártnak és az építők szakszervezetének. 1908-ban röpiratterjesztés és társadalmi rend elleni izgatás miatt fogházbüntetés is szenvedett. A felszabadulás előtt vezető tisztséget töltött be az építők szakszervezetének szegedi csoportjában. 1954-ben a textilművekből ment nyugdíjba. Temetése január 16-án 13 órakor lesz az alsóvárosi temetőben.

Pártnapok Szegeden

Január 15-én, hétfőn: az OKGT Kóla- és Földgáztermelő Vállalat dolgozóirészére a Szakszervezetek Megyei Tanácsa székházában 16 órakor, előadó: Horváth János; a Szeged és Vidéke Általános Fogyasztási Értékesítő Szövetkezet dolgozóirészére a Szent István tér 3. számú tanácsteremben 17 órakor, előadó: Csadon Gyula.

Január 16-án, kedden: a MÁV Nevelőintézetben (Április 4. útja 44.) 14 órakor, előadó: Varga József; a Csongrád megyei Fodrász Ktsz. dolgozóinak a KISZÓV Arany János utcai klubhelyiségében 15 órakor, előadó: Lelpniker Péter; az Állami Biztosító dolgozóirészére (Takaréktár u. 7.) 16 órakor, előadó: dr. Szekszárdi János.

Január 17-én, szerdán: a szegedi mozik dolgozóirészére a Szabadság Filmszínházban 13 óra 30-kor, előadó: Szigeti János; a Csongrád megyei KISZÓV dolgozóirészére az Arany János utcai klubhelyiségben 14 órakor, előadó: Bárkányi Ferencné; a Móróc Zsigmond általános iskolában (Béker utca 8.) 13,30 órakor, előadó: dr. Fénzes Istvánné; az Állami Védőnőképző Intézetben ((I. tanterem) 15 órakor, előadó: Vecsernyés Béláné; a móravárosi és alsóvárosi pártszervezetben a kerület dolgozóinak (a pártszervezet helyiségében. Rákóczi u.) 17 órakor, előadó: dr. Ábrahám Antalné; a Dugonics általános iskolában (Osztrovszky u. 1. tanári szoba) 13 órakor, előadó: László Lajosné.

Rakétaváros

Gépkocsink csikorogva fékeztek, kisse csodálkozva néztünk szét: annyira jelentéktelen helyen álltunk meg. Hatalmas vaskapu, az út két oldalától elinduló nyílegyenes drótkerítés. Személyazonosságunk szigorú ellenőrzése után beléptünk a zajtalanul nyíló és csukódó páncéltájon. Zeg-zugos, kanyargós folyosó. Újabb ajtón kisebb helyiségbe értünk: az ügyeletes tiszt szobája. Puha csend, halk zeneszó, arcunkon, kezünk fejjén friss lélegzetelést érzünk — dolgozik a légkondicionáló. Előttünk irányító pultok, a pultokon számtalan műszer. Az asztalnál ülő ügyeletes tiszt feláll és jelenti: — Minden rendben! Középen tejfehér képernyőn számok villóznak.

Parancs érkezett

— A rakéták startra készek! — A képernyők mellett kigyúlnak a zöld tüblök — indítás! Nem messze fölül, a föld felett hatalmas páncéllemezek futnak hátra és az aknákból lángfelhőtől kísérve, kiemelkednek s megindulnak a távoli cél felé a rakéták.

Az ügyeletes máris jelenti a hangosbeszélőn:

— A parancsot végrehajtottuk!

A pusztá kellős közepén, a rakétavárosban, shova elátogatunk, megismerkedhetünk azoknak az embereknek az életével és munkájával, akik a rakéták üzemeltetéséről és a készenlétről gondoskodnak.

A szerelő és karbantartó részleg a legmodernebb technika szerint épült, hatalmas gyárhoz hasonló. Iparágányok, zajtalanul suhanó elektromos targoncák, emberek fehér köpenyben, fenn a magasságban, a lényező-rök szomszédságában pedig emelőláruk. A sündisznó tüskék az épület tetőjén, a rádiólokátor antennái — a második emeleten van a távmérő szolgálat.

A legjobbkor érkezünk: új típusú rakétát szerelnek. A hatalmas acéliszvart a rakétarendszer egyik aknájába helyezik. Adott pillá-

naiban e'ég egy számot farszani, s a rakéta második-percek alatt elindul a cél felé.

Nem veszélytelen

Igaz, a szoviet rakétaipar fejlett: úgyszólván mindent előre ki lehet számítani, tökéletes gyári viszonyok között lehet üzembe helyezni a szárnyas lövedékeket. A próbázemelés, a rejtett hibaforrások feltárása rendkívül jelentőséű az ilyen bonyolult technikai folyamatnál. Itt a legapróbb hiba is életveszélyt jelent. Sokszor csak a szakember hatodik érzéke segít. Telepszerte beszélnek még ma is Hazankov mérnökötől: nagy esetét, aki szinte vakon tapintott rá a hibára az egyik rakétablokkban:

— Vizsgálják meg!

A blokkot kiemelték, gondosan végigvizsgálták a kábel és hibát találtak.

Mi is ez a hatodik érzék? Nincs ebben semmi misztikum, semmi „földöntúli”. Egyszerűen a hozzáértésről. Az éveken át megszerzett tapasztalatokról van szó.

Egyik legnehezebb és a legveszélyesebb szakma a rakétavárosban — a rakétatűzszerészeké. Kollégáikhoz, a hagyományos tűzszerészekéhez hasonlóan, ők is csak egyszerű tévedhetnek az életben. Mindjárt el is mesélek egy esetet, ami régebben történt egy korábbi típusú rakétával: az egyik állásban üzemanyagszivárgást fedeztek fel. Az aknanyílásból sárgás füstfelhő kavargott elő. A szivárgást meg kellett szüntetni, mert a rakéta felrobbanással fenyegett. A feladat nehéznek, kockázatosnak ígérkezett.

Úgy döntöttek, hogy a sérült helyen tömítést kell alkalmazni. Sosztyn tiszt volt a vállalkozó. Lemászott az aknába és ragyogóan teljesítette.

tette a feladatát. A neheze mégis ezután következett. Az indításig fennmaradt rövid idő alatt tisztázni kellett a hiba okait, kizárni annak lehetőségét, hogy az még egyszer előforduljon.

Az alkatrészek „pulzusán”

Azt mondják, hogy a távközlési szakemberek nélkül az egész rakétafejlesztés egy lépéssel sem jutna előre. Ők hallgatják le és rögzítik a rakéta bonyolult és számtalan berendezésének, alkatrészének „pulzusát”. A „kardiogrammból” azután megállapítják a megfélebbezhetetlen „diagnózist”, baj esetén pedig a „betegség” okait. Szakmai körökben azt állítják, hogy ez viszonylag egyszerű, amíg a rakéta a földön van. A nehézségek akkor kezdődnek, amikor a rakéta elszakad a földtől. Ekkor már csak a bonyolult és precíziós műszerek tartják az egyedüli kapcsolatot a repülő testtel. Ezek „szeme” és „füle” szigorúan követik és rögzítik minden mozzanatot, minden rezdülést. A rakéta, mint ismeretes, kérszerű. A szorgalmas műszereknek tehát rendkívül rövid idő alatt a mérési műveletek tömegét kell elvégezniük. Szakemberek véleménye szerint ezek száma idővel százazernyi műveletre bővíülhet.

Felmerült továbbá az a feladat, hogy a repülés alatt hogyan mérjék automatikusan a rakétatestet, a fontosabb alkatrészek és berendezések rezgésszámát. Szjirnyin mérnökár a lezáró társai segítségével újításokat és módosításokat eszközölt az erre a célra szolgáló berendezésen.

Elűcsúszunk a rakétatelep parancsnokától, Alekszandr Alekszandrovics tábornoktól, akinek szavai megerősítik azt a benyomást, hogy a rakétatelepen a hipermodernebb technikát is állandóan tökéletesítik.

Nyikolaj Gorbancsov

Összefogás egy betegszívű ember gyógyulásáért

A negyedik évfolyamig, még futballbíró is voltam. Kiszámítottam, egy-egy jobb meccsen 18—20 kilométert is futottam a kétszer negyvenöt perces alatt. De mire öt-öt éves lettem, mintha kicserepült volna a szívemet. Azóta napról napra gyengülök, szédülök. Elvesztettem a biztonságérzetemet. Ma már kétszáz métert sem tudok egyfolytában gyalogolni.

A fiatal mérnök szünetet tart, s vértelen homlokán az emlékezés redői gyülekeznek.

Elküldtek Budapestre a 4-es Számú Szív- és Érsebészeti Klinikára, ott állapították meg állandó és egyre fokozódó gyengeségem okát: a szívbillentyű elmeszesedést. Azt mondták, ezt nem lehet gyógyszereléssel, sem egyszerű műtétrel rendbehozni, a szívbillentyűt ki kell cserélni. Ez 1965 elején történt. De akkor még nem volt az országban olyan műbillentyű, amit beoperálhattak volna az elmeszesedett helyett. Mit tehettem? Felerősítettek, s én visszamentem tanulni.

Óriási akaratral tettem le utolsó vizsgáit, szereztem meg a diplomáját. Az egyetem után visszajött a szövetségesbe, s bár leromlott fizikai állapotban, de nagy lelki erővel foglalta el helyét a tervezőállvány előtt.

„Nem lesz semmi baj”

Három évvel ezelőtt még hegyeket tudott mászni — három hónapja táppénzen van ifj. Aradszki András. De bejár a szövetségesbe, leül a régi asztala elé, rajzol, segít kicsit, mert otthon, ahogy mondja „megölné a télen-ség, az unalom”. Most is itt találkoztunk vele.

— Hogyan jutott a szegedi klinikára? — kérdezzük.

— Nyáron ismét Sopronban voltam, meglátogattam régi évfolyamtársaimat, ismerőseimet, ők említették, hogy Szegeden már csinálnak szívbillentyű átültetéseket. Hazajövet el is mentem Szegedre, s az I. számú Sebészeti Klinikán kardiológiai osztályra kerültem, ahol dr. Kovács Gábor, a klinika egyik adjunktusa kezelte. A betegek biztattak:

— Rendbe hozzák itt magát fiatalember, ne féljen, nem lesz semmi baj.

Valaki megjegyezte: — Egy ilyen szívnyitáshoz rengeteg vér kell. Sok-sok ember vére, akik megértik a maga baját.

— Talán a szövetségesiek segítenének — mondtam fél-szeget. — S itthon ezt meg-

említettem Sindár János KISZ-titkárnak, aki már értesült dr. Bácskai körzeti orvostól, hogy rövidesen szív-műtétre visznek, s nagyon jó lenne, ha a szükséges vér megszerzésében közreműködne az üzem társadalmi szervezetei.

— Sok beteget láttam Szegeden, műtét előtt és után is. Volt, aki már másnap beszélt, egy hét múlva járkált. Szintén a szívbillentyűt cserélték nála. Emlékszem egy másik, idősebb férfire, aki a műtétet követő egy hónap után már mindent csinált, még cigarettázott is, bár ezt nem lett volna szabad. Még Jugoszláviából is voltak ott betegek.

Szavai ismét elmehezülnek, s kis szünet után így fejezi be:

— Január vége felé várom a „behívót”. Már szívesen ott lennék a műtőasztalon, bíznom benne, hogy sikerül a műtét.

Kölcsönös bizalommal

És mit mond az esetről dr. Gál György adjunktus, a vérérdő állomás szegedi vezetője, aki az I-es számú Sebészeti Klinikán kereszünk fel?

— Tíz-tizenkét liter vér kell a műtethez. Ez esetleg ezrek segítségét teszi szükségessé, mivel az összegyűlt vérnek nemcsak a beteg vérércsoportjával, hanem a vérérdővel is egyeznie kell. Tehát sok-sok ember véréből kell kiszűrni az éppen szükséges azonos csoportú vért. A segíteni akarásban nincsenek megyehatárok: kaptunk már vért a csabai állomástól is, amely szegedi, csongrádi vagy ki tudja hová való emberek életének a megmentéséhez kellett. Kitűnő a kapcsolatunk a csabai kollégákkal, s biztosan most is segítenek.

Ez csak természetes: a faipari szövetségben tartott gyűlés után halványkék ember 21 liter vért adott, s Békéscsaba több üzemében folvik tovább a vérérdést, amellyel mások is hozzá akarnak járulni a műtét sikeréhez.

Felkerestük az ügyben dr. Petri Gábor professzort is, a klinika igazgatóját, aki a következőket mondta:

— A szívsebészet a billentyűátültetés technikáját már kidolgozta. Klinikánkon sok hasonló műtétet végeztük el sikerrel. A legfontosabb, hogy mi bizzunk a beavatkozás eredményében, a beteg pedig a műtét sikerében. Ez mindenképp megnyugtató.

Varga Dezső

GYORSPOSTA • GYORSPOSTA GYORSPOSTA • GYORSPOSTA

Eltanácsolták a fogklinikáról

Ballai Ferencné, Szeged, Bajcsy-Zsilinszky utca 23. szám alatt lakó olvasónk szerkesztőségünknek küldött leveleiben szóvá teszi, hogy egy nap este 9 órakor kislányának türehtetlenül fáj a foga s nem akart várni az orvoslással reggelig. Elvitte gyermekét a fogklinikára, ott azonban közölték vele, hogy csak vidékieket kezelnek, vigye gyermekét a Párizsi körüti ügyeleti rendelőbe. Mint írja: „Nemcsak nekem, hanem sok hasonló panaszu embernek okoz bosszúságot, amíg ilyen esetben

nem keresi, hogy hova tartozik.”

Dr. Villányi Ilona főorvosnő, az I. kerületi tanács v. egészségügyi csoportjának vezetője olvasónk panaszára közölte:

— A fogklinikán nem tartanak ügyeleti szolgálatot. Rendelési időben is a szegedi járás területéről a biztosított dolgozók családtagjait fogadják. Szegeden fogorvosi ügyeleti készenléti szolgálatot a Párizsi körüti 46/b szám alatt biztosítanak a szegedieknek napi 3 órában, este 11 óráig.

Az aszfaltozók fagyszünete

Több olvasónk, köztük K. L. textilgyári dolgozó szóvá tette, hogy a város különböző pontján a korábban felbontott gyalogjárdát, ártestet mostanában nem állítják helyre véglegesen, csak 'deiglenesen' tömnek be az átvágásokat. Ilyen jelenséggel találkozok a Járakelő a Klauzál téren, a Vöröskútánál a Magyar Tanácskoztársaság útján, közvetlenül a

hid előtt s a város más részén is.

Dr. Hammer Fidél, a Szegedi Városgazdálkodási Vállalat igazgatója a panaszok felől kapcsolatban közölte, hogy mindenféle útjavítást, aszfaltozást abbahagytak most a tél beálltával. Február 25-ig fagyszünetet kaptak az aszfaltozók. Ha az idő engedi, február végén hozzákezdnek a soros munkák-

hoz. Még belső, úgynevezett teremaszfaltozást sem végeznek télen, mert bár a szabadban dolgozó aszfaltfózó gép nagy meglepet áraszt maga körül, három lépésre töle a munkásokra fagyva a ruha.

VÁLASZOL AZ ILLETÉKES

A levélíróknak igazuk volt

Lapunk január 5-i számában az Olvasóink írják rovatban Udvariattalan Kiszolgálással címmel közöltük három olvasónk panaszát. Azt tették szóvá, hogy a szegedi Centrum Áruház harisnya osztályán udvariattalanul fogadják a vásárlókat. A cikkre most választolt Dózsa Pál, a Centrum Áruház igazgatója. Közli: „A panaszt kivizsgáltattam, és megállapítottam, hogy a panaszosok észrevétele helytálló. Intézkedtem, hogy a jövőben vásárlóink a harisnya osztályon is minden tekintetben megfelelő kiszolgálásban részesüljenek. Erről levélben értesítettem a panaszosokat is.”